

Saadan var det, jo slet ikke. Men det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds er jo nu selv til Stede, og jeg tillader mig da at spørge ham, om han ikke svarede Ja til Justitsministerens Forespørgsel i Finansudvalget, om det Referat, denne havde givet, var rigtigt. Han svarede Ja, idet han dog tilføjede, ikke lige straks, men noget efter, at han savnede en Skrivelse, som var underskrevet af Overlæge Ludvig Nielsen.

K. M. Klausen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Ja, en meget kort Bemærkning om dette Punkt.

K. M. Klausen: Da den højtærede Justitsminister i Finansudvalget havde givet et Referat af disse Aktstykker, udtalte han, at der var to Medlemmer i Finansudvalget, der kendte disse Aktstykker, af hvilke den ene var Ordføreren, som havde faaet dem overladt af Ministeren i Forvejen, og den anden var mig, der i min Egenskab af Medlem af Københavns Magistrat havde haft Lejlighed til ganske løseligt at gennemse dem. Aktstykkerne laa nemlig oppe i Magistraten, medens vi forhandlede om ganske andre Spørgsmaal, og der saa jeg løseligt paa dem. Jeg sagde saa, da Ministeren spurgte, om Referatet var rigtigt, at det, han havde sagt, var rigtigt, men jeg føjede til, inden Ministeren forlod Finansudvalget, at han ikke havde omtalt alt det, der stod i Aktstykkerne, og jeg nævnedes blandt andet det Aktstykke, der er underskrevet af Ludvig Nielsen, og som Ministeren slet ikke havde omtalt.

Moltesen: Jeg forstaaer, at den højtærede Ministers hele Opmærksomhed har været samlet om den Muus-Hoffske Sag, ellers tænker jeg hans Opmærksomhed ogsaa vilde have været henvendt paa det voldsomme Angreb, der af det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) blev rettet mod en Mand, som indtager en ansvarsfuld Stilling under Justitsministeriet. Jeg vil ikke komme ind paa dette Angreb for ikke at trætte Tinget og ogsaa for ikke at udfordre det ærede Medlem til i Aften at holde en stor Tale i den Anledning. Men det er en Skam, at der ikke ogsaa skal ydes den Mand, der blev saa voldsomt angreben i Gaar, og som ikke har haft Lejlighed til at faa nogen Forsvarer, saaledes som Tilfældet har været i den anden Sag, her er Tale om, en Smule Ret og Retfærdighed.

Vi hørte i Gaar en ganske forskrækkelig Skildring af, hvordan Forstander Møllerup paa Børgildgaard har optraadt. Han blev skildret som en Bøddel — man kom til at mindes nogle af de værste, vi kende fra vore Børneromaner. Det var en Mand, der havde slaaet en Dreng, som var fuldkommen nøgen, 40 Slag med et Spanskrør, saaledes at han „bogstavelig talt hudflettes fra Halsen ned til Hæserne og saaledes at de to Drengene, som skulle gøre Værelset rent efter Afstraffelsen, opsamle Hudstrimler rundt paa Gulvet og finde Blod fra Drengenes Legemer sprøjtet rundt omkring“ o. s. v. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at enhver maa have set, at det er i alt Fald Lyrik, dette her, men det gaar vist over Grænsen for, hvad en Lyriker har Lov til.

Jeg havde netop i Gaar Lejlighed til at træffe to Mænd, som ere inde i den Sag, og af dem var den ene selve Forstander Møllerup. Jeg gjorde ham opmærksom paa, at det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds havde sagt: Det maa være rigtigt, det, jeg har sagt, for jeg har skrevet det, og der er ikke anlagt Sag imod mig af den Grund. I den Anledning fik jeg saa nogle Udtalelser af ham, som jeg bad ham om at give mig skriftligt, og som jeg fik stadfæstede af Overværgeraadets Formand, Overretsassessor Brun, og jeg tillader mig at fremsætte dette uden at gaa nøjere ind paa selve det ærede Medlems Stilling til denne Sag, idet nemlig det ærede Medlems Kilde er en ung Mand, som har været Elev paa Børgildgaard, men nu sidder i Fængsel for Tyveri, medens min Kilde er Forstander Møllerup selv. Han tillod mig at oplæse et Brev, han har sendt mig i Dag, og det gaar ud paa, at den omtalte Dreng, Frederik Olsen, var indblandet i en Tyveriaffære paa Børgildgaard. Ved de Undersøgelser, som Møllerup i den Anledning anstillede, udpegede han først en af Kammeraterne, saa en anden og saa en tredje som den, der egentlig var Ophavsmanden til Tyveriet. Til sidst gik han til Bekendelse, at det var ham selv, og han sagde ogsaa, at han havde gjort alt muligt for, at det kunde gaa ud over en af Kammeraterne i Stedet for ham. Møllerup skriver: „Under Forhøret tildelte jeg ham alt i alt 13 Slag med et Spanskrør.“ Vi fik at høre i Gaar, at det var 40 Slag. Han var selvfølgelig ikke nøgen og blev heller ikke slaaet til Blods. Forhøret og Straffen overværedes af Anstaltens Gartner og Lærer, der begge kunne være Vidne om min Fremstillings Sandfærdighed.“ Det er altsaa den anden Kilde, den anden Side af